

Arrest

nr. 75 401 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die loco advocaat T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2011 beslist het bestuur de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde af te geven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de genaamde [C.A.] [...], van Marokkaanse nationaliteit, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg,

Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (1).

Reden(en) van de beslissing (2)

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden: (3)

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene werd reeds op 18/04/2008 en op 04/05/2010 wegens illegaal verblijf in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, met een termijn van 05 dagen.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Antwerpen (Deurne) samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ([I.J.] [...]). Op 31/05/2011 weigerde de stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene heeft tevens op 24/11/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 31/12/2010. Deze beslissing is op 05/10/2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfs-situatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden: Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair play-beginsel, en het redelijkheidsbeginsel. Verder verwijt de verzoekende partij het bestuur een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar familielevens. Zij heeft in België immers mevrouw I. Ieren kennen. Zij is zwanger van de verzoekende partij en zij zijn in blijde verwachting van een tweeling. Een gedwongen uitwijzing zou dus een fundamentele breuk uitmaken op haar privé- en familielevens dat beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. Nergens in de bestreden beslissing werd onderzocht of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde en openbare veiligheid te beschermen opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven. Evenmin wordt afgewogen of er evenredigheid

bestaat tussen de motieven van de weigering en de door die weigering veroorzaakte ontwijking van het gezin van de verzoekende partij.

De verzoekende partij betoogt verder dat het vaststaande rechtspraak is dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden afgegeven voordat de elementen die een vreemdeling inroept in zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zorgvuldig onderzocht zijn. De verzoekende partij verwijst naar arrest nummer 196.577 van de Raad van State van 1 oktober 2009, arrest nummer 198.507 van 3 december 2009 van de Raad van State, en de website van deze instelling. Volgens de verzoekende partij heeft het Hof van Cassatie eveneens bevestigd dat het niet mogelijk is de wettigheid van een administratieve vrijheidsberoving en uitwijzingsbeslissing te beoordelen als het niet duidelijk is of de gemachtigde van de minister voor die maatregelen heeft beslist over de aanvraag voor een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar een arrest van 23 augustus 2006 van het Hof van Cassatie en de website van deze instelling. De verzoekende partij stelt dat er op het moment van de bestreden beslissing nog geen beslissing was genomen in verband met het schorsings- en annulatieberoep tegen de ongegrond verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg is artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden.

De verzoekende partij stelt verder dat de bestreden beslissing als enige reden vermeldt dat *“betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*. Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor de verzoekende partij dient de motivering consistent en volledig te zijn. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende. Bovendien wordt op geen enkele wijze verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op grond van zorgvuldigheidsplicht moet de overheid rekening houden met alle elementen van het dossier, en dus ook met de regularisatieaanvraag, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Zowel de formele als de materiële motiveringsplicht zijn volgens de verzoekende partij geschonden.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat het bestuur minstens een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt, aangezien het de bestreden beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek te doen en zonder acht te slaan op de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die ze heeft op het leven van de verzoekende partij.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wat betreft de aangevoerde schending van het familie- en gezinsleven merkt de Raad op dat het document van Dr. M.C. waaruit blijkt dat mevrouw I. J. zwanger is en de bevalling voorzien is voor 1 mei 2012, opgesteld werd op 12 oktober 2011. Dit document dateert dus van na de bestreden beslissing van 5 oktober 2011, waardoor het bestuur er onmogelijk rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit dit document dat mevrouw I. reeds zwanger is van rond begin augustus 2011. Het is dus aan de verzoekende partij zelf te wijten dat zij het bestuur hiervan niet op de hoogte bracht. De bestreden beslissing bevat bovendien wel degelijk een motief aangaande het familieleven van de verzoekende partij, namelijk *“Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Antwerpen (Deurne) samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ([I.J.] [...]). Op 31/05/2011 weigerde de stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.”* De verzoekende partij betwist dit motief niet op concrete wijze in haar verzoekschrift. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij in België mevrouw I. heeft leren kennen. Het feit dat deze mevrouw zwanger zou zijn van de verzoekende partij werd zoals gezegd niet meegedeeld aan het bestuur voor de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat de verzoekende partij met deze loutere bewering voornoemd motief van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Het motief blijft derhalve staan en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in België wel degelijk een gezinsleven heeft. Om de schending van artikel 8 E.V.R.M. te kunnen aanvoeren moet de verzoekende partij echter minstens aannemelijk maken in België over een gezinsleven te beschikken. Aangezien zij hier niet in slaagt kan zij de schending van artikel 8 E.V.R.M. dan ook niet dienstig aanvoeren.

De verzoekende partij slaat de bal mis waar zij stelt *“dat het vaststaande rechtspraak is dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden afgegeven voordat de elementen die een vreemdeling inroept in zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zorgvuldig onderzocht zijn.”* Dit is immers geenszins het geval. Integendeel is het vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft. Hetzelfde geldt voor een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een onontvankelijkheids- of ongegrondheidsbeslissing aangaande een dergelijke aanvraag. Dit onderdeel mist dus juridische grondslag.

De verzoekende partij betwist het volgende motief van de bestreden beslissing in het geheel niet: *“Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”* Dit motief is een determinerend motief in die zin dat het op zich volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

Verder werkt de verzoekende partij in haar verzoekschrift op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het fair play beginsel zou schenden. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

Gelet op de voorgaande bespreking is het duidelijk dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bestuur de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maakt de schending van de aangevoerde wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk, en het enig middel is dan ook niet gegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC